

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Artikel 1, litra a), artikel 1, litra b), og artikel 1, litra c) i Kommissionens beslutning af 3. september 2004 (sag COMP/E-1/38.069 – VVS-kobberrør) annulleres, for så vidt som disse bestemmelser vedrører perioden fra den 1. juli 1995 til den 27. august 1998 og perioden fra den 10. december 1998 til den 7. oktober 1999,

— Den anfægtede beslutnings artikel 2 ændres, og den bøde, der er pålagt sagsøgerne, nedsættes,

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Kommissionen fandt i den anfægtede beslutning, at sagsøgerne, sammen med andre virksomheder, havde tilsidesat artikel 81, stk. 1, EF ved at deltage i et kompleks af aftaler og samordnet praksis med henblik på prisfastsættelse og opdeling af markedet inden for VVS-kobberrør-sektoren.

Til støtte for deres påstande har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen har begået en retlig fejl i forbindelse med anvendelsen af artikel 81, stk. 1 EF, idet den fastslog, at sagsøgerne deltog i én enkelt, uafbrudt overtrædelse, der varede fra den 3. juni 1998 til den 22. marts 2001. Sagsøgerne har yderligere anført, at selv om overtrædelsen skulle antages at være én enkelt og uafbrudt overtrædelse, har Kommissionen tilsidesat proportionalitetsprincippet, idet den ikke tog sagsøgernes begrænsede deltagelse i en væsentlig del af overtrædelsesperioden i betragtning. Sagsøgerne har ligeledes gjort gældende, at Kommissionen med urette fandt, at reglerne om forældelse ikke fandt anvendelse på sagsøgernes sag, hvorfor der ikke skulle have været pålagt bøder for overtrædelser, der ophørte før den 22. marts 1996, idet Kommissionens undersøgelser blev indledt den 22. marts 2001. Endelig har sagsøgerne anført, at Kommissionen ikke har anvendt bødefritagelsesmeddelelsen og 1998-retningslinjerne for beregningen af bøder korrekt, da den bødenedsættelse, der er foretaget af Kommissionen, ikke korrekt afspejler sagsøgernes samarbejde. Ligeledes har sagsøgerne gjort gældende, at der er sket tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, idet de fik den samme nedsættelse som en anden deltager i den omtalte overtrædelse, selv om sagsøgernes samarbejde var mere vidtgående end det andet selskabs.

Sag anlagt den 21. januar 2005 af Outokumpu OYJ og Outokumpu Copper Products OY mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-20/05)

(2005/C 82/65)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 21. januar 2005 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Outokumpu OYJ, Espoo (Finland), og Outokumpu Copper Products OY, Espoo (Finland), ved barrister J. Ratliff, og lawyers F. Distefano og J. Luostarinen, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Artikel 2 i Kommissionens beslutning af 3. september 2004 (Sag COMP/E-1/38.069 – VVS-kobberrør) annulleres, for så vidt angår størrelsen af den bøde, sagsøgerne er blevet pålagt.

— Den bøde, sagsøgerne er blevet pålagt ved nævnte beslutning, og som falder ind under Rettens område, nedsættes i medfør af Rettens prøvelsesret.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

I den anfægtede beslutning har Kommissionen fundet, at sagsøgerne, sammen med andre virksomheder, har tilsidesat artikel 81, stk. 1, ved at deltage i et kompleks af aftaler og samordnet praksis, der består i prisfastsættelse og markedsopdeling inden for VVS-kobberrør-sektionen.

Til støtte for deres påstande har sagsøgerne for det første gjort gældende, at Kommissionen har begået en retlig fejl, idet den forhøjede den bøde, sagsøgerne var blevet pålagt, med 50 % på grund af tilbagefald, baseret på den omstændighed, at sagsøgerne allerede var fundet skyldige i en lignende overtrædelse i sagen om rustfri stål. I denne sammenhæng har sagsøgerne anført, at Kommissionen har tilsidesat artikel 23 i forordning nr. 1/2003⁽¹⁾ såvel som Kommissions egne 1998-retningslinjer for beregning af bøder, og har tilsidesat de almindelige principper om proportionalitet og ligebehandling, samt anlagt et åbenbart fejlskøn.

Sagsøgerne har yderligere gjort gældende, at Kommissionen har begået en retlig fejl samt anlagt en fejlagtig vurdering af de faktiske omstændigheder ved at forhøje den bøde, som sagsøgerne var blevet pålagt, med 50 % med henblik på afskrækkelse. I denne forbindelse har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen har anlagt en ukorrekt vurdering af den afskrækkende virkning, som er i strid med artikel 23 i Rådets forordning nr. 1/2003, dens egne 1998-retningslinier for beregning af bøder samt de generelle principper for bødepåleggelse, straf og proportionalitet, set i lyset af, at sagsøgerne kun blev større end de andre virksomheder, der var involveret i den omhandlede overtrædelse gennem erhvervelser hen mod ophøret af eller tilmed efter overtrædelsen. I samme forbindelse har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen begik en fejl, idet den kun betragtede sagsøgernes omsætning og ikke deres samlede forhold.

Endelig har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen har begået en åbenbar retlig fejl, idet den med henblik på beregning af bøden ikke blot tog hensyn til producenternes »forarbejdningmargin« ved omformning af kobberet til VVS-rør, men også den underliggende kobberomsætning, der ikke indgik i det ulovlige samarbejde. Ifølge sagsøgerne har denne fejl resulteret i en uforholdsmæssig høj bøde.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16.12.2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82, EFT L 1 af 4.1.2003, s. 1.

Sag anlagt den 21. januar 2005 af Halcor Metal Works S.A. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-21/05)

(2005/C 82/66)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 21. januar 2005 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Halcor Metal Works S.A., Athen (Grækenland), ved barrister I.S. Forrester og lawyers A.P. Schulz og A. Komninos.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Artikel 1, litra f), og artikel 2, litra d), i beslutningen annulleres, for så vidt den pålægger Halcor en bøde.

- Subsidiært nedsættes bøden efter Rettens skøn under udøvelse af dens fulde prøvelsesret i henhold til artikel 229 EF.

- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren har anfægtet den bøde, virksomheden er blevet pålagt ved Kommissionens beslutning af 3. september 2004 om en procedure i henhold til artikel 81, stk. 1, EF i sag C/E-1/38-069, der omhandler tre adskilte overtrædelser inden for VVS-kobberrørssektoren.

Sagsøgeren har til støtte for sine påstande for det første anført, at virksomhedens handlinger ikke begrundede en bøde. Ifølge sagsøgeren indebar virksomhedens handlinger ikke en adfærd, der kunne begrunde en bøde i henhold til artikel 81 EF, idet den blev udsat for tvang fra beslutningens andre adressater og idet virksomhedens deltagelse i kartellet, som et eksport- og vækstorienteret foretagende, var nødtvungen og passiv.

Sagsøgeren har ligeledes gjort gældende, at udgangspunktet for bøden var åbenbart urigtigt fastsat og i strid med ligebehandlingsprincippet. Sagsøgeren har anført, at hvor de andre virksomheder i beslutningen beskyldes for at have deltaget i tre adskilte overtrædelser, er sagsøgeren kun blevet beskyldt for at have deltaget i en overtrædelse, men på trods af dette er bødens grundbeløb beregnet på samme måde for alle adressaterne. Sagsøgeren har også gjort gældende, at virksomheden ikke styrkede aftalen og at det var med urette, at overtrædelsens geografiske rækkevidde ifølge beslutningen omfattede Grækenland.

Sagsøgeren har yderligere anført, at forhøjelsen på grund af varighed udgør et åbenbart fejlskøn og en retlig fejl.

Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at den pålagte bøde var uforholdsmæssig, set i forhold til de bøder, som beslutningens andre adressater blev pålagt og set i lyset af sagsøgerens særlige forhold. Sagsøgeren har i denne forbindelse henvist til, at virksomheden frivilligt ophørte med at deltage i møderne i 1999, to år før Kommissionen hørte rygter om kartellet, at sagsøgeren kun kortvarigt deltog i møderne, at sagsøgerens tilstedeværelse var passiv, og at virksomheden havde givet Kommissionen fuld dokumentation, der blev lagt til grund for meddelelsen af klagepunkter og beslutningen.